

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMÂNĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător.
Insertiunile se adresează ADMINISTRAȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORRESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

INVIEREA DOMNULUI

Pastorala la Invierea Domnului a I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae este străbătută și-n acest an de duhul bucuriei și al păcii, atât de caracteristic acestui mare Praznic creștinesc. În vâțătura de bază este cuprinsă în acest verset al Sf. Apostol Pavel, aflat în fruntea ei: „Precum Hristos s-a sculat din morți prin mărirea Tatălui, așa și noi întru înnoirea vieții să umblăm” (Rom. 6, 4).

Se arată astfel că „Praznicul Invierii Domnului cade în puterea primăverii iar primăvara e vremea primenirii”. Așa după cum primăvara pe plan agricol se ară, se seamănă, se lasă ca ceea ce este bun să crească și să dea rod, iar ce este rău se dă focului, la fel și pe plan sufletească, „Sfântul și Marele Post al Paștilor” și Praznicul însuși al Invierii sint „prilej de desprimăvărare a sufletelor”. Căci Invierea Domnului trebuie să însemne însăși învierea noastră la o viață nouă.

Ca și Nașterea Sa minunată, Invierea Mintuitorului Iisus Hristos a fost vestită și ea încă de profeții Vechiului Testament, devenind, la „plinirea vremii”, fapt istoric, „petrecut aievea”. „Invierea Domnului — glăsuiește Pastorală — n-au adevărit-o numai Sfinții Apostoli, ci și alți viețuitori ai Țării Sfinte din vremea aceea. Iată, de pildă, Sfântul Apostol Pavel știa că Hristos-Domnul a fost văzut înviat de peste cinci sute de frați creștini, deodată”, dintre care, pe vremea când el scria Corintenilor prima sa epistolă, mai mult de jumătate se aflau încă în viață.

Lucruri mai deosebite au săvârșit și unii drepți ai Vechiului Testament, „ceea ce-l ridică însă

pe Iisus Hristos deasupra tuturor este Invierea. Numai El este biruitorul morții și cu deosebire prin biruirea morții a făcut din răstignire și îngropare izvorul mântuirii noastre”.

„Invierea lui Hristos este cheazășia învierii noastre”, atât cea morală cit și cea de obște, „când Mintuitorul va veni a doua oară să judece viii și morții”.

Pentru a fi însă cu adevărat „fii ai învierii” (Luca 20, 36), trebuie ca „întru înnoirea vieții să umblăm”, precum ne îndeamnă Apostolul. Aceasta înseamnă „să murim păcatului” după povața Sf. Ioan Gură de Aur, înseamnă a ne strădui să fim totdeauna „în frunte la fapte bune, că acestea sint de folos oamenilor” (Tit 3, 8).

Viața noastră virtuoasă, slujirea noastră „devotată și însușită” pentru binele obștesc constituie totodată și „mărturia adevăratului patriotism”. Căci Patria, pentru a prospera tot mai mult, „are trebuință de devotamentul și dragostea noastră, de hărnicia și priceperea noastră”, pe care Pastorală ne îndeamnă să le dăm fără rezervă.

„Oameni ai păcii fiind oricând și față de oricine, ținta noastră să fie aceasta: așezarea pe pământ a unei vieți pașnice și senine, în grădinile înflorite ale căreia să fie loc numai pentru răsădnițele iubirii tuturor față de toți oamenii” — este unul din îndemnurile pe care I. P. Sf. nostru Mitropolit Nicolae ni le dă la sfârșitul Pastoralăi de Paști, alături de urarea ca „praznicul praznicelor” să ne înmulțească bucuria vieții „și tuturor să ne fie de folos”.

P.

praznicul Paștelui, li se vor fi umplut inimile de mândrie și se vor fi alăturat celorlalți.

Fariseii, palizi de minie și neputincioși în fața unei mulțimi atât de înflăcărată, se convinseseră de un lucru: — „Vedeți că nimic nu folosiți; iată lumea merge după dinsul”.

Apoi Iisus intră în templu. Priveliștea fu aceeași. Aceeași pe care o mai întâlnise cu trei ani în urmă. Schimbătorul de bani își dase mîna cu neguțătorul animalelor de sacrificii spre a necurăți templul și a necinsti locașul acesta de rugăciune. Praznicul Paștelui cerea un ritual deosebit și fiecare iudeu trebuia să îplinească anumite prescripțiuni. Ca atare, înfățișarea templului cu acest prilej, nu era una de toate zilele, ci una de mare prăznuire. Iisus, din nou răsturnă mesele schimbătorilor de bani, din nou alungă pe blasfemitorii casei Lui și cuvintele Lui, din nou se auziră aceleași:

— „Scrie este, casa mea casă de rugăciune se va chema, dar voi ați făcut-o peșteră de tilhari”.

După alungarea lor, bolnavii, orbii și schiopii se apropiară de El și „El i-a vindecat pe ei”. Cei de față se entuziasmară din nou și laolaltă cu copiii strigară recunoscători:

— „Osana, Fiul lui David!”.

Arhieriei și cărturarii, surprinși de îndrăzneala acestora, săriră ca arși de pe locurie lor:

— „Auziți ce zic aceștia?”.

— „Au nu ați citit că din gura pruncilor și a celor ce sug s-a săvârșit laudă?”, răspunse Iisus liniștit.

„Iar arhieriei, cărturarii și bătrînii poporului — zice evanghelistul — căutau să-l piardă pe El și nu știau ce-i vor face, că se temeau de dînsul, că tot norodul se ținea după El, ascultîndu-l”.

În aceeași zi „oarecare elini din cei ce veniseră să se închine la praznic, se apropiară de Filip care era din Vitsaida Galileii și l-au rugat pe el zicînd:

„Doamne, voim să vedem pe Iisus”.

Întîmplarea aceasta nu trebuie neluată în seamă. Să fi fost acești elini trimișii regelui Abgar al Edesei, cum pretinde o tradiție? Evanghelistul a însemnat numai atât: chiar de va fi știut cine erau ei, totuși nu spune. Nu e de mirare să fi fost trimișii lui Abgar. Regele auzise de minunile pe care le făcuse Iisus. El însuși era bolnav. Auzise și de primejdia care-l amenința; om de inimă îi oferea prin solii săi un adăpost în liniștitul și pașnicul său oraș.

Aceeași tradiție mai spune că Iisus îi trimise o scrisoare și-l tămădui pe necunoscutul său admirator de boala lui.

Filip împărtăși lui Petru dorința acestor elini și amîndoi mărturisiră despre ei lui Iisus.

(Continuare în pag. 2)

Duminica Stîlpărilor

În duminica aceea de april, Ierusalimul strălucea în lumina soarelui de primăvară. Paștile se apropia! Iudeii știau că Iisus va veni cu ucenicii la Ierusalim să-l prăznuiască aici după dătină. Un zvon se răspîndise printre ei și asta-i neliniștea mult pe cărturari și farisei. Unii vorbeau — și parcă nu credeau — că marele Caiafa spusese că e mai bine să moară acest prooroc, decît să piară tot neamul.

Pe la răspîntii de ulițe, scribi iscoditori se întîlneau cu oameni — liniștiți altădată — schimbau cîteva cuvinte și se despărțeau cu o bucurie vicelană. Conspirația era unanimă: era vremea să scape cu orice chip de acest Înselător. Iuda era om de legătură. Știau că-l vor tocmi ușor. Helcias, casierul templului din Ierusalim se jurase pe barba lui că aranjase ceva cu acel ucenic.

Și în dimineața aceea de april, nimeni nu simțea mirosul proaspăt de primăvară, căci toți

adulmecau prada. Pe de altă parte vestea învierii lui Lazăr, tocmai în ajunul Paștelui, circula din gură în gură. Oamenii voiau să vadă pe profetul acela de care lumea vorbea cu însuflețire, dar pe care cărturarii lor îl urau. Și iată că Iisus se apropie de porțile Ierusalimului călare pe un asin. Entuziasmul mulțimii fu de neînchipuit. Norodul își dezbracă hainele să le aștearnă pe drum, ca procesiunea aceasta să treacă peste ele. Vor fi fost fără îndoială și bolnavi. Alții tăiară stîlpări de finic și ramuri verzi de copac, aruncîndu-le pe cale. Era o primire cu adevărat triumfală cum cei vechi făceau marilor comandanți de oaste care se întorceau victorioși de pe cîmpul de bătălie.

Cînd procesiunea se apropie de oraș, cei dinlăuntru aflară că toată cîntea asta i se aduce proorocului din disprețuitul Nazaret al Galileii. Celor de prin Galileia neamurilor, veniți pentru

DENIILE

Denumirea aceasta o poartă slujbele de seară din săptămîna patimilor Domnului nostru Iisus Hristos. Cuvîntul își are originea în slavonescul „den“, care înseamnă zi.

De fapt slujba religioasă ce se face la fiecare *denie* este utrenia zilei următoare. E o slujbă de priveghere, de deosebită atenție spirituală și cîntările ca și lecturile ce se aud în fapt de seară, sînt pline de farmec, de poezie și înțelepciune. „*Iată mirele vine în miezul nopții și fericită este sluga, pe care va afla-o, priveghind, — și nevrednică este iarăși pe care-o va afla le-nevînd. Vezi dar, suflete al meu, cu somnul să nu te îngreunezi, ca să nu te dai morții și afară de împărăție să te-ncui...*”

Mirele este Hristos, din pilda celor 10 fecioare. El vine la miezul nopții, adică atunci cînd nu se așteaptă nimeni, — și creștinul trebuie să fie pregătit ca să-L întîmpine: „*Ci te deșteaptă strigînd: Sfînt, sfînt, sfînt, Domnul Savaot...*”

O altă cîntare veche descrie cămara împodobită a Mîntuitorului și deplînge sărăcia hainelor adică a faptelor, cu care se prezintă creștinul și cere Mîntuitorului să-i lumineze haina sufletului ca să poată intra în cămara împodobită.

Toate cîntările din această sfîntă săptămîină se adresează sufletului creștin, chemîndu-l la pocăință. „*Suflete al meu, suflete, scoală! Pentru ce dormi? Sfirșitul se apropie și vei să te tulburi. Deșteaptă-te, dar, ca să se milostivească spre tine Hristos-Dumnezeu, cel ce este pretutîndenea și toate le împlinește*”. Așa răsună în cîntare și lectură condacul Canonului Mare.

Sînt aduse pilde din Vechiul Testament și Noul Testament, pentru învățătură. Patriarhul Iosif vîndut de frații săi este icoana Mîntuitorului și-i îndemn la curăție, la răbdare și nădejde puternică în Dumnezeu, care-i poartă de grijă atunci cînd toți l-au părăsit și l-au vîndut.

Moise este alt prototip al Mîntuitorului și poate fi admirat și imitat în credința lui și în dragostea pentru neamul lui și pentru Dumnezeu. Toate graiurile Sfinților și profeților se aud pentru credincioșii sfințelor denii.

Sînt urmărite apoi toate momentele jertfei lui Iisus: Trădarea lui Iuda, prinderea lui Iisus în grădina Ghetsimani, fuga ucenicilor, lepădarea lui Petru, judecata de moarte de la Ana și Caiafa, predarea în mîinile lui Pilat, înfățișarea înaintea lui Irod, batjocurile, scuipările, bălăile, purtarea Crucii și răstignirea. Răstignirea se face în mijlocul a doi tîlhari ca batjocura mai mare să fie. Chinul Crucii aduce moartea, urmată de cutremurul pămîntului, de întunericul soarelui, de spaima ostașilor, de ruperea în două a catapetesmei templului. Iosif și Nicodim, „sfetnici cu bun chip“, cer lui Pilat să le îngăduie punerea în mormînt. Pilat, mirat că a murit așa repede, aprobă luarea de pe cruce și înmormîntarea cu pecetluirea gropii și strajnică pază romană, la cererea sinedriștilor, cărora le era frică de împlinirea profeției lui Iisus: „*a treia zi voi învia*”. Punerea în mormînt este

Duminica Stilpărilor

(Urmare din pag. 1)

— A venit vremea ca să se proslăvească Fiul Omului, le spuse El.

Cu alte cuvinte, nu e vremea nici de mîncare, nici de întîrziere și dacă solia-l va fi rugat să meargă la Edesa, Iisus nu putu primi adăpostul regelui.

Sosise ceasul proslăvirii sale. Și ca să se poată proslăvi, trebuia mai întîi să moară.

Seara, Iisus și ucenicii lui, se întoarseră în Betania unde rămaseră și peste noapte. Iisus se apropie de momentul jertfirii pe cruce pentru mîntuirea noastră.

Emanoil Copăcianu

cîntată, la ultima denie, de vineri seara, cu cîntările prohodului, cîntări a căror melodie este cunoscută aproape de toți credincioșii.

„*In mormînt viață, pus ai fost Hristoase, și s-au spăimîntat oștirile îngerești, plecăciunea Ta cea multă preamărînd.*”

Neamurile toate laudă și-aduc îngropării Tale, Hristoase al meu”.

Îngroparea aceasta, o cinstim pentru că Cel ce se îngroapă în pămînt este Dumnezeu ce se pleacă și se lasă îngropat.

Înmormîntarea este o mare taină, așa cum frumos spune Sf. Ioan Gură de Aur:

„*Groapa a luat pămînt (trupul lui Iisus) și s-a lovit de cer*” (Dumnezeu). Domnul se lasă

Intrarea Mîntuitorului în Ierusalim

O dimineată minunată a anului 33.

Primăvara, deși timpurie e plăcută și dulce. Ea scaldă cu bunămireasmă țara Iudeii. Pămîntul cultivat printr-o muncă strădălnică, se trezește din lungul somn al iernii, reîntîinerind la surîsul binecuvîntat al soarelui. Flori mai îndrăznețe își deschid potirele, arătîndu-și foile proaspete. Peste suavele plante în care freamătă mulțime de albine, maslinii își aruncă umbra lor răcoroasă. Viile învioresază coastele posomorite, iar bogăția ciorchinilor răspîndesc în aer miros îmbătător.

În aceea zi de primăvară Iisus părăsește plăcuta locuință din Betania, unde s-a odihnit peste noapte, iar inima sa a priveghiat. Își luase calea spre Ierusalim. Pe cale buzele sale fremătau vers de rugăciune.

Înainte însă de a intra în Ierusalim, Mîntuitorul se opri lîngă pîriul Cedrilor, în Betphage (o localitate preoțească). În acest orașel se creșteau iezii și mieii de jertfă și de aici se trimiteau în Ierusalim. Se cădea ca din acel orașel să plece spre Ierusalim și jertfa Mielului lui Dumnezeu, ca în Ierusalim să se jertfească, pentru a ridica „păcatele lumii”. Apostolii îl însoțeau. La porunca Mîntuitorului, doi dintre ei, Petru și Ioan, au fost trimiși într-un loc anumit unde vor găsi o asină legată cu mînzul lîngă ea, care va purta pe Mîntuitorul.

Asinul, zice Sf. Petru Damianul, „e semnul umilinței și al nevinovăției. Și în V. T. s-a în-

legat, judecat, răstignit și pus în mormînt, cu piatră grea pecetluit, de ostași străjuți, — dar după ce se împlinește Scriptura, după ce merge la cei legați din iad să-i slobozească — a treia zi înviază, arătînd că viața e mai tare ca moartea și că prin răstignirea și moartea Lui a deschis pentru noi porțile vieții veșnice.

Să răstignim și noi și să îngropăm păcatul din viața noastră și să înviem ca oameni ai virtuții, ai facerii de bine, să fim lucrători ai dragostei, ai păcii, ai frăției și dreptății, vrednici de numele sfînt de creștin, pe care Mîntuitorul ne l-a cîștigat cu scump Singele Său. Să ne bucurăm de viață și de darurile ei. Să ne bucurăm că viața noastră în Hristos este fără de sfîrșit, căci El a biruit și moartea prin învierea Sa.

Pr. I. Sanda

vrednicit de deosebită cinste. Atunci a purtat pe sine pe înțîiul între profeți (Balaam), iar acum pe Stăpînul profeților — „Iisus Hristos”.

Această călătorie pe asin profetul Zaharia a proorocit-o zicînd: „Iată, Ierusalime, Împăratul vine la tine drept, blind și călare pe asin” (9, 9).

De-abia ieșit din Betphage, în Ierusalim și cîrculă vestea să vine Domnul. Orașul e în fierbere. Mulțimea năvălește la porțile cetății; bătrînii poporului și preoții ies și ei din templu. Cărturarii și cei învrăjbiți în sinedriu își uită ura lor și împreună cu norodul aleargă la poarta orașului prin care avea să intre Mîntuitorul. Valurile mulțimii cresc. Mîntuitorul apare. Pruncii dau glas înnului de preamărare: „Osana Fiul lui David, binecuvîntat este cel ce vine întru numele Domnului” (Mt. 21, 19), oamenii aștern pe jos covoare iar în mîini țin ramuri de finic, bucurîndu-se. Într-acest timp fariseii amestecați printre mulțime, pătrund pînă la Iisus zicîndu-i:

„Învățătorule, ceartă-ți ucenicii”. — Iisus le-a zis: „De vor tăcea aceștia, pietrele vor da glas” (Lc. 19, 39—40).

Mîntuitorul, precum altădată în cetatea Ierusalimului, vrea să vină la noi, să intre în chip spiritual în inima noastră, în întreaga noastră ființă. Nu numai să intre, ci să-și facă lăcaș. Cu ramurile virtuților, cu versul rugăciunii să-L întîmpinăm. Să nu ne lipsească nici covoarele smereniei. Să-L primim cu dragoste fierbinte. El e pacea, bucuria, lumina noastră. El ne chiamă să fim făcători de pace și bucurie.

Preot Ioan Năftănăilă

Ortodoxia în sprijinul păcii

Activitatea Conferinței Creștine pentru Pace — ca un experiment creștin pentru lume — s-a putut desfășura și dezvolta în bune condiții și datorită contribuției substanțiale a teologiei ortodoxe, care a fost înfățișată cu multă stăruință de către reprezentanți ortodocși bine inițiați în toate problemele actualității. Această seriozitate de atitudine ortodoxă se reazimă, firește, pe cuvîntul hotărîtor al Mîntuitorului Iisus Hristos din Sf. Evanghelie, precum apoi și pe experiența concretă din viață, trăită și comunicată mai departe generațiilor viitoare de către Sf. Părinți ai Bisericii, ca și de întregul trecut al istoriei Bisericii Ortodoxe.

De aceea delegații ortodocși la ședințele Conferinței Creștine pentru Pace au intervenit cu contribuții recunoscute la discutarea tuturor problemelor pe care și le puneau Conferința Creștină pentru Pace spre dezbatere, începînd încă din 1958 pînă astăzi, la variate ședințe ale Comitetului executiv, ale Comitetului consultativ și ale plenarelor, numite Pancreștine pentru pace, cum au fost cele din 1961 și 1964.

Astfel delegații ortodocși au fost de acord că creștinul are de depus în fața lumii o „Datorie și mărturie” de dragoste către semen în lume. Ei au fost de acord că principiul fundamental creștin este a „Alege viața”, căci Mîntuitorul l-a îndemnat pe Sf. Apostol Petru „să bage sabie în teacă”. Ei au contribuit cu îndrumări concrete la tema „Cum să cîștigăm pacea”, pentru că această străduință este o obligație creștină că „Singurul viitor este pacea” și că trebuie realizată „Și pacea pe pămînt”, căci așa suna cîntarea îngerească la ieslea Mîntuitorului. Din această atitudine a răsărit, firește, și concluzia că există și răspunderea creștină în fața Judecării finale, pentru toate faptele săvîrșite în viață. În consecință au arătat că este necesar ca în problema păcii, din punct de vedere creștin, să nu se improvizeze argumentările biblice, ci să fie definită „teologia păcii”, ca sistem încheiat spre a combate speculațiile contrariilor, închinatemonului militarist. De aici s-a desprins consecința că este lucru natural „A trăi împreună”, căci dacă Dumnezeu a încheiat cu

O nouă etapă în dezvoltarea agriculturii

Între 7—9 martie a. c. a avut loc la București Congresul Cooperativelor Agricole de Producție, eveniment care marchează o nouă etapă în dezvoltarea agriculturii, în mersul înainte al satelor noastre și are o însemnătate deosebită în propășirea patriei noastre. 5.500 de delegați din toată țara au arătat rezultatele de până acum în agricultură, au dezbătut documentele Congresului și au luat noi angajamente pe linia dezvoltării rapide și multilaterale a agriculturii. Congresul a adoptat în unanimitate: Statutul Cooperativei Agricole de Producție; Statutul Uniunii Naționale, uniunilor regionale și uniunilor raionale ale Cooperativelor agricole de producție; Statutul Casei de pensii a membrilor cooperativelor agricole de producție. Congresul a adoptat cu însoțire Actul constitutiv al Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole de Producție din Republica Socialistă România, act care consfințește înființarea Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole de Producție. Congresul a ales, prin vot secret, Consiliul Uniunii Naționale a Cooperativelor Agricole de Producție și Comisia de Revizie. Într-o atmosferă de mare însoțire, Congresul a adoptat Chemarea adresată țăranilor cooperatori, tuturor oamenilor muncii din agricultura țării noastre, celor din așezămintele culturale ale satului.

Congresul s-a ținut la încheierea planului șesenal, etapă importantă în dezvoltarea ascendentă a patriei, și la începutul noului plan cincinal, care deschide noi perspective de progres în toate domeniile de activitate. E de remarcat că în anii șesenalului n-a crescut numai producția industrială globală — care în 1965 a fost de 2,25 mai mare decât în 1959 —, ci și producția agricolă. În 1965 s-au produs 12 milioane 600 mii tone de cereale — producția cea mai mare din istoria agriculturii noastre. De asemenea s-au realizat importante creșteri în numărul animalelor. Astfel agricultura a asigurat produsele agroalimentare necesare populației, materiile prime agricole pentru industrie, crearea rezervelor de

stat și unele disponibilități pentru export. Dezvoltarea ascendentă a agriculturii s-a realizat în condiții naturale neprielnice și în condițiile scăderii procentului populației agricole în totalul populației active. Ea se datorește sprijinului material acordat de stat, dezvoltării bazei tehnico-materiale a agriculturii, aplicării cuceririlor științei agricole, folosirii îngrășămintelor chimice, irigațiilor etc.

Toate aceste mijloace agrotehnice avansate au fost rodnice pentru că le-a folosit o țărâșime nouă, unită în muncă, crescută în mentalitatea cooperatistă, socialistă, cu un larg orizont politic, cultural și științific și cu un nivel profesional ridicat. Așa se explică faptul că în cei patru ani de la încheierea cooperativizării agriculturii (1962—1965) producția agricolă globală a crescut cu 3 miliarde 700 milioane lei aproape exclusiv prin sporirea producției medii la hectar. Veniturile cooperativelor și ale țărâșimii s-au mărit. A crescut nivelul de trai material și cultural al țărâșimii. În ultimii 15 ani, la fiecare patru familii țărâșești una s-a mutat în locuință nouă.

Pe temeiul realizărilor de până acum, noul plan cincinal prevede un nou avânt al agriculturii, încadrat în avântul general al economiei noastre. Rezolvarea cu succes a sarcinilor din agricultură constituie o condiție esențială pentru realizarea întregului plan de dezvoltare a patriei noastre. În acest scop se prevăd o seamă de măsuri. Pentru lărgirea și perfecționarea bazei tehnico-materiale, pentru dezvoltarea forțelor de producție, statul va investi în anii cincinalului în agricultură peste 35 miliarde lei — cu 60 la sută mai mult decât în ani 1961—1965 —, la care se adaugă 9 miliarde lei pentru industria ce deservește agricultura. Cooperativele agricole de producție vor aloca în același scop fonduri importante. Astfel, prin sporirea numărului și varietății de tractoare și mașini agricole, până în 1970 va fi rezolvată în linii generale mecanizarea agriculturii. De asemenea agricultura va primi an de an cantități

sporite de îngrășămintă chimice (în 1970 se vor folosi 1 milion 100 de mii tone îngrășămintă active). Se vor amenaja din fondurile Statului circa 400.000 hectare pentru irigații, la care se adaugă suprafețele irigate de cooperativele agricole de producție prin eforturi proprii. Se vor folosi semințe din soiuri de mai mare productivitate. Va crește numărul de animale și producția de carne, lapte, lână, ouă, prin măsuri de selecție și ameliorare a raselor de animale, prin sporirea producției de furaje la hectar, îmbunătățirea pășunilor etc. Se vor extinde plantațiile de pomi și viță de vie, aplicându-se toate regulile agrotehnice în vederea obținerii unor producții ridicate de fructe și struguri. Se vor lua măsuri pentru creșterea producției de legume.

Prin munca entuziastă și calificată a oamenilor muncii din agricultură producția agricolă va spori an de an, nivelul de trai al țărâșimii se va ridica și satele patriei noastre vor cunoaște o nouă înflorire.

În progresul agriculturii un rol important are crearea Uniunii Naționale și a uniunilor regionale și raionale ale Cooperativei Agricole de Producție. Acestea crează condiții mai bune de încadrare a agriculturii în procesul dezvoltării întregii economii și asigură participarea largă a țărâșimii la conducerea agriculturii și la întărirea cooperativelor agricole de producție. „Cuprinzând în raza lor cooperativele agricole de producție din raionul și regiunea respectivă și, prin Uniunea Națională, totalitatea cooperativelor din țară“, aceste uniuni „înlesnesc unirea eforturilor întregii țărâșime cooperatiste pentru sporirea producției agricole, pentru organizarea unor acțiuni de mai mare anvergură, care depășesc posibilitățile unei singure cooperative, pentru folosirea mai rațională a forțelor de muncă, a fondurilor bănești și mijloacelor de lucru ale cooperativelor, ca și a potențialului tehnico-material, în continuă creștere, creat de stat în agricultură“. (Cuvântarea d-lui Ion Gheorghe Maurer, președintele Consiliului de Miniștri).

Dezvoltarea agriculturii, ridicarea satelor și a nivelului de trai material și cultural al țărâșimii va duce, treptat, la apropierea vieții de la sat de viața de la oraș. În acest sens se va dezvolta construcția de locuințe, se vor construi noi instituții social-culturale, se va lărgi rețeaua comercială, se va face sistematizarea satelor, care va crea condiții optime de folosirea rețelei de electrificare, a instalațiilor de alimentare cu apă, a unităților comerciale, a școlilor și a celorlalte instituții. S-a organizat un sistem unitar pe întreaga țară de pensionare a țăranilor cooperatori la bătrânețe și în caz de invaliditate.

Din datele de mai sus rezultă că agricultura socialistă a dobândit succese importante. Primul Congres al cooperativei de producție, făcând bilanțul acestor succese a adoptat noi măsuri, care deschid noi perspective de dezvoltare continuă și multilaterală a agriculturii. Țărâșimea e chemată, ca prin muncă însoțită, folosind toate condițiile ce le are, să contribuie la înflorirea satelor noastre, la propășirea patriei noastre scumpe — Republica Socialistă România.

Prof. M. Șesan

T. R.

omul „Legământ pentru viață și pace“, creștinii trebuie să stăruie împreună spre „Solidaritate și colaborare pentru dreptate și pace“.

Astfel „teologia Conferinței Creștine pentru Pace“ poate fi rezumată astfel: „Evanghelia Mântuitorului vine spre slujirea credincioșilor“, căci precum Hristos s-a întrupat ca prin Sf. Evanghelie, prin moartea Sa pe cruce și prin Învierea din morți să vină spre credincios ca să-i ajute în drumul lui prin viața pămîntescă și să-i asigure și mîntuirea viitoare, așa și credinciosul creștin trebuie să răspundă acestei chemări, și ca „drumeț pe calea lui Hristos“ să săvîrșească în mod conștient în viața lucrarea „bunului samarinean“, prin fapte concrete față de problemele variate ale vieții sociale din lume.

Teologia ortodoxă, ca teologia „doxologiei și a diaconiei“, a mării lui Dumnezeu și a slujirii semenului, a contribuit din pînă la precizarea că „teologia creștină este pentru viață“, adică nu este un joc rațional de cuvinte, de filosofare abstractă, ci este un îndrumător spre

un creștinism practic, aievea trăit și exprimat prin fapte concrete pentru viața din lume, potrivit principiului ortodox despre mîntuire, că aceasta se realizează prin harul divin, prin credință și fapte bune, adică prin colaborare (sinergism) personală cu harul divin spre binele vieții proprii și a semenilor în lume.

Deoarece însă atitudinile de forță provoacă pericolul unui „rău activ și voit“, săvîrșit în mod conștient, cum este războiul de agresiune, și tot ce stă în legătură cu el, Conferința Creștină pentru Pace se străduiește, cu ajutorul teologiei ortodoxe, ca orice „rău activ“ să fie înlăturat pe calea unor tratative, a dialogurilor, a înțelegerilor și a coexistenței pașnice.

E principiu creștin ortodox, că Dumnezeu „nu vrea moartea păcătosului, ci să se îndrepte și să fie viu“ și de aceea trebuie împlinită porunca Mîntuitorului ca credincioșii săi să fie „făcători de pace“, și astfel să asigure prin lucrare comună „ecumenicitatea păcii“ în lume.

Din viața Sf. Ioan Botezătorul

Sfântul Ioan Botezătorul, fiul preotului Zaharia, s-a retras în pustie, ca să se pregătească pentru slujirea, la care se simțea chemat.

Pustiul în care s-a retras Ioan se află pe latura de răsărit a Iudeii, începând aproape de la Ierusalim și întinzându-se sub diferite numiri până la Marea Moartă. El este o întindere neroditoare, care constă din văi stîncose, pe alocuirea posomorite și groaznice, deoarece stîncile, ruinate de cutremurele milenare, prezintă un labirint impenetrabil de strîmtori și prăpăstii, cîteodată pînă la 150 stînci în adîncime, deși în lățime nu au decît 4—5 stînci. Imprejur domnește o liniște morîntală. Poți călători acolo o zi întreagă, fără să întîlnești vreun semn de viață, decît potîrniche de pustie sau din întîmplare vreun vultur zburînd. Pe dealuri cresc numai ierburi vechede și dogorite, care nu cer apă multă, iară în văi vegetația cea mai luxuoasă o prezintă tufarul alb, care înfloarește în martie și aprilie. Iudeii au numit pustiul acesta „Eșeman“, adică „pustiul grozav“, deoarece este imposibil să-ți închipuiești un pămînt mai trist ca acesta.

În unele părți ale lui nu pot trăi nici arabii, acești fii ai deșertului. În partea nordică, văile adînci îndreptate spre Marea Moartă și mai departe spre sud, țara devine cu totul de nepătruns. Enorme vîgăuni verticale, de 600—800 m adîncime, iar în unele locuri și foarte largi, au fost săpate de piraiele volburoase care curg primăvara pe aceste coaste spre Marea Moartă. Exceptînd primăvara prin aceste locuri apa se poate găsi numai prin ascunzișurile stîncilor, sau în puținele cisterne de apă săpate în cursul veacurilor în solul calcaros și care se umplu cu apă de ploaie.

Singurul loc înviorător, o oază cu adevărat înfloritoare în pustiul posomorît, este valea izvorului Enghedi. Acest izvor curge de pe o stîncă pe micul platou de 2—300 m deasupra mării. Apa lui este curată și bună de băut. Pîrîul se strecoară printre stînci și se pierde pe sub frunzișul des al renumiților meri de Sodoma, umplînd deșertul cu murmurul său tainic. Regiunea înconjurătoare este minunată în măreția sa sălbatică. Jos se văd apele întunecate ale Mării Moarte, iar în sus masele enorme ale stîncilor cu figuri bizare urcînd tot mai sus și mai amenințătoare pînă la fortăreața Masada. În această regiune se mai văd și azi ruinele singurului orașel care a existat cîndva acolo și care se numește, ca și izvorul, Enghedi, iar împrejurul lui domnește tăcerea și peșterile deșertului care adăposteau pustnicii.

În această pustietate s-a așezat Ioan, ca să fie singur cu Dumnezeu și cu propriul său suflet.

La ce vîrstă s-a dat el la această pustnicie, nu se știe, dar se pare că a trăit acolo mulți ani înainte de a păși la propovăduire. Evanghelia ne prezintă un tablou viu al exteriorului său și al felului său de a trăi prin cuvintele: „Ioan era îmbrăcat într-o haină din păr de cămilă și împrejurul mijlocului era încins cu un brîu de curea. El se hrănea cu acride și miere sălbatică“ (Mar. 1, 6). Purta păr lung, semn văzut că întreg și neatins era devotat exclusiv lui Dumnezeu.

Părerile despre „acride“ sînt diferite. Unii înțeleg sub numirea de „acride“ roadele pomului de roșcove ca care se hrănea și fiul pierdut al Evangheliei, sau vîrfurile de ierburi și de plante comestibile, sau merele sălbatic, dar după părerea majorității cercetătorilor acestea erau un soi deosebit de lăcuste, care chiar și azi servesc de hrană în multe locuri din răsărit. Arabii, pre-

gătind lăcusta pentru mîncare, o aruncă vie în apă clocotită și foarte sărată și după cîteva minute de fierbere se scoate și se usucă la soare. Capul, picioarele și aripile se rup, trupul se curăță de sare și bine uscat și preparat cu ulei se consumă cu pîine. După gustul lor acridele se apropie de gustul micilor raci de mare (crevete), deși nu au frăgezimea acestora. În deșertul Iudeii în toate timpurile anului există multe lăcuste de tot felul, care, la fiecare pas se ridică zgomotoase de la pămînt.

După legea lui Moise acridele se consideră curate (Levit. 11, 22) și de aceea Ioan putea să le mănînce fără nici o tulburare. Afară de acride pustiul mai dă sihaștrilor și miere sălbatică. Albinele sălbatic în Palestina sînt mult mai numeroase decît cele domestice și cea mai mare parte de miere se recoltează de la stupii sălbatici. Și într-adevăr sînt puține astfel de țări, care ar fi mai potrivite pentru albine, ca Palestina. Clima uscată și vegetația puțin crescută, dar foarte variată, constatătoare mai ales din ierburi aromatice ca chimenul, menta și alte asemenea plante sînt căutate de albine, iar cavitațiile uscate ale stîncilor calcaroase oferă prețutindenea adăpost comod pentru faguri. Deșertul Iudeii este regiunea cea mai favorabilă pentru albine și pînă astăzi mierea lor aromată servește drept hrană principală și izvor de venie beduinilor care o adună în burdufurile lor.

Așa a trăit Ioan în pustia aceasta pînă cînd a ieșit la propovăduire. Așa s-a pregătit el ca să devină Înaintemergătorul Domnului, să pregătească sufletele pentru primirea lui Iisus (Mt. 11, 7—14; Lc. 7, 26—27). Iar pregătirea o concentra el în pocăință, adică, în lepădare de fărădelegi și întoarcere la fapta cea bună, ca cu inimă curată să întîmpine pe Hristos. El cerea fiecăruia să-și facă slujba lui cîntît și cu dreptate, să nu asuprească, să nu jefuiască pe nimeni. N-a cerut nimănui să-i urmeze lui în pustie sau să ducă viața aspră pe care a dus-o el, ci le-a cerut ca, în viața zilnică, să fie făcători ai dreptății, ai păcii, a tot ce e bine și folositor vieții omenești. Mostra cu asprime fărădelegile, dar chema la dreptate, la înnoirea vieții. Mai aspru era cu fariseii fățarnici și îngîmfați, care înșelau și jecmăneau poporul. Cu aceeași asprime a înfruntat și pe regele Irod și pe Irodiada pentru fărădelegile lor. De aceea poporul alerga la el, ca la un om drept, care anunța venirea unei împărății a păcii și iubirii, pe cînd Irod, Irodiada și fariseii, căutau să-l piardă.

După ce a botezat pe Iisus Hristos la Iordan și a cunoscut că acesta este Fiul lui Dumnezeu întrupat, Sf. Ioan și-a trimis ucenicii la Mîntuitorul, socotind că și-a împlinit misiunea: „— Lui (Iisus) îi se cade, să crească, mie să mă micșorez“ — zice Sf. Ioan către ucenicii săi.

Sf. Ioan Botezătorul ne este astfel pildă de om drept și smerit, care judecă cu dreptate spre îndreptare și care nu se îngîmfează, ci se smereste pe sine, slujind cu toată ființa lui adevărul, dreptatea și binele omului.

Pr. N. Terchilă

† Preotul Moise Benga

În dimineața zilei de 21 martie a. c. a încetat din viață preotul Moise Benga de la parohia „Sfinții Apostoli Petru și Pavel“ din Brașov, în vîrstă de 56 ani.

El s-a născut în anul 1910 în comuna Șirnea-Bran. În casa părintească au fost treisprezece copii. Copilaria i-a fost aspră și plină de privațiuni, pe care dorul lui de învățătură le-a bi-

ruit. A făcut studiile secundare la Brașov și Gheorgheni și studiile teologice la Sibiu.

În anul 1937 este hirotonit preot pentru parohia din comuna natală Șirnea, unde păstorește pînă în anul 1946. În acest an este numit duhovnic la Brașov. Din anul 1947 trece la parohia din cartierul Tractorul Brașov unde își desfășoară frumoasa și bogata lui activitate pînă în ultima clipă a vieții. Duminică, în 20 martie, a săvîrșit Sf. Liturghie, s-a împărtășit și a predicat, iar luni dimineața a venit ceasul morții asupra lui.

Prin munca lui neobosită, cu sprijinul membrilor consiliului, comitetului parohial și al credincioșilor a început construcția noii biserici.

Preotul Moise Benga a fost păstorul care s-a identificat cu năzuințele credincioșilor săi, împărtășindu-le harul dumnezeiesc și povețe de viață creștinească și cetățenească. Deși de trei ani o boală grea s-a cuibărit în trupul său, totuși dorul lui de viață și conștiința împlinirii datoriei pînă la capăt a făcut ca moartea să-l găsească la locul de îndrumător spiritual al credincioșilor.

Slujba prohodirii s-a făcut în ziua de 24 martie. Trupul său neînsuflețit a fost depus în biserica cea nouă, unde s-a săvîrșit slujba de un numeros sobor de preoți, în frunte cu P.C. Prot. Nicodim Belea de la Sf. Gheorghe.

Viața, faptele și personalitatea adormitului în Domnul au fost arătate în cuvîntările P.C. Prot. N. Belea, Pr. Valeriu Voineag, Pr. Dumitru Dirjan, M. Marinescu prim episcop, Pr. I. Puchianu din Șirnea și Pr. I. Rauca din Vlcele.

În urma lui rămîn cu durere în suflet soția cu trei copii și credincioșii pe care i-a păstorit cu dragoste aproape douăzeci de ani.

Dumnezeu să-l odihnească cu dreptii!

Participant

† Preotul Adrian Nestor

În ziua de 1 martie 1966 — în parohia Galda de sus (prot. Alba) a avut loc înmormîntarea preotului pensionar A. Nestor.

După o scurtă, dar grea suferință, la 26 II, cînd clopotele bisericilor vesteau prin glasul lor praznicul Duminicii cu slujba Vecerniei — preotul iubit al parohiei — Adrian Nestor, după ce s-a împărtășit cu sfințele taine — a plecat din mijlocul familiei sale dragi, cu sufletul împăcat, că și-a făcut datoria de preot în parohii din munții Apuseni — potrivit cuvintelor Sf. Ap. Pavel: „Cu vreme și fără vreme“ — timp de 43 ani.

A fost un duhovnic ales — îndrumînd sufletele spre mîntuire.

În anul 1964 — din motive de boală se pensionează — după o activitate de 41 ani. Drept dovadă de atașament și dragoste a păstorilor, ei au răspuns cu prezența lor la slujba înmormîntării, picurînd lacrimi de durere după regretul lor păstor.

Îl deplînge o soție îndoliată împreună cu cele 2 fiice și soții lor, precum și scumpii săi nepoți.

Un sobor de preoți a săvîrșit slujba prohodului. A vorbit Păr. Baci Gherman, Popescu Ovidiu și Cioara Ioan — relevînd în mod deosebit zelul de păstor de suflete al defunctului. Au fost de față, cu inimă îndoliată, credincioșii care au prețuit și iubit pe părințele lor duhovnicesc.

Corpul neînsuflețit a fost așezat lângă turla bisericii — în dangăte de clopote și cîntări — deplîns de întreaga asistență.

În veci să fie pomenirea lui!

Pr. Ioan. G. Cioara